

GRIMFEST: Aages havefest slutter aldrig

Det startede med 320 håndskrevne invitationer, et badebassin fyldt med øl og ildelugtende isterninger og et koncertprogram båret af vennetjenester. På en nedslidt gård udenfor Aarhus byggede Aage Stokholm og vennerne en festival, der voksede sig stor — men aldrig større, end at det føles som at være inviteret med til havefest. De sidste tyve år har der været økonomiske kriser, pandemi og smertefuldt vokseværk, men Grim er stadig drevet af den samme idé: at mennesker får lyst til at blive hængende, når man giver dem lov til at være en del af noget.

ISSUE 02
2026
Tekst: Maria Halse
Fotos: GrimFests arkiv + Maria Halse

HAVEFEST MED VOKSEVÆRK

En bil pakket til bristepunktet med gutter i tyverne og deres skiudstyr satte i vinteren 2004 kursen mod de norske fjelde. Aage og hans kammerater var på jagt efter en billig skiferie, men som man nok snart kan fornemme, sætter Aage aftryk, hvor end han går. Før han kom ned fra pisten igen, havde han fået både nye norske venner og et jobtilbud på skisportsstedet. Og hvorfor ikke? De få forpligtelser hjemme i lille Aarhus kunne vente, og hans hjem i et kollektiv på en gård løb ingen vegne – heldigvis. Han var skibums resten af sæsonen og tjente gode penge, selvom norske øl var dyre – og apropos norske øl – nordmændene havde hørt rygter om billige bajere i Danmark, så de ville gerne på visit. Der var rigelig plads i kollektivet, så i anledningen af hjemkomsten blev de enige om at holde en havefest. Men sådan gik det ikke helt.

Aage og kammeraterne vendte hjem til det danske forår med gode penge på lommen, men ikke noget arbejde. Tænk sig, en uvurderlig kombination af lediggang og lommepenge med sommeren forude;

"Hvad skal vi?"
"Det, vi har lyst til"
"Men har vi råd til det?"
"Ja!".

Den eneste plan var den velkommen-hjem-fest, de havde lovet deres norske venner, og det skulle først løbe af stablen i august. Det betød, at de kunne bruge hele sommeren på at give det håndværkertilbud af en gård, de boede på, en kærlig hånd. Og hurtigt voksede planen om en havefest sig stor.

De sendte 320 invitationer med posten. Adresserne var håndskrevne, og frimærkerne blev sat på et efter et. I 2004 var der ingen facebook-begivenheder, billetsystemer eller nyhedsbreve - det var håndholdt og håbefuldt:

Velkommen til GrimFest
Overfør 75,- kroner til vores konto,
så har vi kartoffelsalat,
bajere og god musik

"At være 20 år og få omdirigeret en lastbil med øl hjem til sig selv, det er en ret stor bedrift!"

— Aage Stokholm, festivaldirektør

Allerede fra første færd var det ambitiøst og helhjertet; De var momsregistrerede, en elektriker blev hyret til scenestrøm, der var campingplads til overnattende gæster, og 27 bands på plakaten. De gik i den lokale Netto og bad om pilsnere for 50.000,-, og den perplekse kassedame anede ikke, hvordan hun skulle slå den slags beløb ind; *"At være 20 år og få omdirigeret en lastbil med øl hjem til sig selv, det er en ret stor bedrift!".*

Og ligeledes må det have været noget af en styrkeprøve at skaffe bands uden løn til en ukendt festival på en nedslidt gård udenfor Aarhus. Men med vennernes baggrund i musikmiljøet i Nordjylland spredte ordet sig som en steppebrand, og snart var programmet bugnende. Heriblandt det store danske elektro-rockband Carpark North. Det var et scoop uden lige, men de fik dæknavnet The Buffalos – Aage ville undgå, at de overskyggede bands, der satte strøm til musikken for første gang: *"Selvom vi kunne sælge billetter på det, var det overhovedet ikke det, det drejede sig om. Bankdamen spurgte da også, hvad fanden vi havde gang i".* 500 gæster troppede op til verdensdebutten på Grim Fest, og det blev en stor succes. Men det var aldrig tænkt som noget, der skulle gentages.

De mange øl var kølet med isterninger hentet fra Aarhus Havn, der lugtede lidt af fisk, dumpet ned i store badebassiner. Det betød, at etiketterne skyllede af, så til trods for en fin returordning med den kære kassedame i Netto, var de ikke til at komme af med. Aage mindes dagene efter festivalen, hvor vennerne flød rundt i 5000 liters badebassiner på luftmadrasser, omgivet af øl; *"Det der med, at Netto-bilen kom hjem til os, festivalen var gået godt, det hele var fedt, og man lå der og rakte ud – og der var lige en kold bajer – det gad man altså godt. Skulle vi gøre det igen?" "Ja!".*

Hvert år steg antallet af gæster stødt. Først med 50-100 mennesker pr. år, men så drastisk, som de fik booket større og større navne. Der var aldrig råd, tid eller evner til at brande festivalen. Det var rygtet om en hel særlig fest med nogle helt særlige mennesker på en nedslidt gård udenfor Aarhus, der solgte billetter. Og det er den ubeskrivelige ånd, der får 5000 festivalgængere til at strømme Aages baghave hver sensommer.

”Og ved du hvad, hvis der kun var én, der havde sagt, han kom - så havde jeg da håbet, at det var én, jeg gad bruge tre dage sammen med, haha – men så havde jeg bare lavet koncerter inde i stuen, en gryderet med linser og tændt for en stikkontakt. Og det havde været pissehyggeligt alligevel!”

— Aage Stokholm, festivaldirektør

EN ROMANTISK FORTÆLLING OM AT HÆNGE I MED NÆB OG KLØR

Det er let at romantisere den naive start. Historien om drengenes gåpåmod, badebassinet fuld af øl og lange sommernætter med musik og dans lyder næsten som Woodstock ’69. Men det er ikke bare havefestens happy ending. Aage har hverken haft evnerne eller interessen for økonomi. Han har altid sat oplevelsen før overskuddet – også de år, hvor de fleste ville have trukket stikket til forstærkeren. Somre, hvor folk skrålede i støvet og skålede i baren blev efterfulgt af vintre, hvor vinden susede gennem det gamle stuehus, vandet i Aages vaser frøs til is, og familien måtte sove foran pejsen, fordi fyret var gået ud og dieselen løbet op.

En årrække hang et underskud ved, og det tvang Aage til at finde regneblokken frem og vende forretningen på hovedet; Grim meldte udsolgt 1. maj - uanset hvor få billetter, der var blevet solgt: *”Jeg stod helt alene med det, så jeg blev nødt til at holde det være risikofrit. Hvis du skulle invitere gæster hjem og spise, ville du nok også gerne vide, hvor meget du skulle handle, og om du skulle over til naboen og låne stole – og det er nøjagtig den samme praktik; Gæsterne måtte melde deres ankomst, og så svor jeg at gøre mig umage; Og ved du hvad, hvis der kun var én, der havde sagt, han kom - så havde jeg da håbet, at det var én, jeg gad bruge tre dage sammen med, haha – men så havde jeg bare lavet koncerter inde i stuen, en gryderet med linser og tændt for en stikkontakt. Og det havde været pissehyggeligt alligevel!”.*

Aage ved godt, at festivalens force er følelsen af havefest; *”Jeg skal ikke op i liga med de gigantiske danske festivaler. Hvis Grim bliver en stor festival, bliver det en helt anden måde at organisere sig. Så ville vi ikke kunne sidde i ét mødelokale”* og den afstand er han ikke interesseret i. Det har aldrig været hans fokus at vækste; ”*Og når det er det, folk vælger os på, hvor stor en idiot ville jeg så ikke være, hvis jeg udfordrede, at vi kunne være flere gæster og tjene flere penge – det har jeg faktisk ikke lyst til”.* Aage vil værne om den lille festival med alt han har, og det er han lykkes med, selvom det til tider har kostet kolde nætter og knofedt.

Men så kom Covid19, verden lukkede ned og kulturen gik i dvale.

EN FESTIVAL I UNDTAGELSESTILSTAND

Afstandskrav, mundbind og hjemsendelser satte en brat stopper for svedig, begejstret fællesdans, lemfældige deleøl og koret af hæse stemmer til livekoncerter. Men behovet var der stadig, og den efterspørgsel kunne Aage mærke ude på Grim-gården, der var blevet noget så stille; *"Folks savnede at kunne sige tak for sidst til nogen".* Og nu er det efterhånden etableret, at ustoppelige Aage og hans hold ikke ser et problem, men en opgave, der skal løses.

> **"En lille bitte del af mig er ærgerlig over, at verden blev rask igen. Jeg ved godt, det er kontroversielt at sige."**
>
> **— Aage Stokholm, festivaldirektør**

De brød festivalen op: De Grimmeste Aftner var færre gæster, færre koncerter, men over flere dage. Under åben himmel og med respekt for reglerne afvikledes igen levende musik, der kunne mærkes i brystet: Gæster medbragte tæpper, målte en meters afstand og skabte små øer af tilhører. Folk måtte ikke gå i baren – men baren måtte godt gå til folk: *" Vi lavede alle vores barer om til trillebører, hvor vi kunne stå i periferien af de 500 mennesker og med det samme se, hvem der skulle have service"* – og med en reaktionstid på ti sekunder blev der leveret bajere uden baktusser.

Grim overlevede den kulturelle ørken, Covid var. Og måske spirede der af støvet et nyt publikum. I de underlige år, hvor festivalen bogstaveligt talt var mere nede på jorden, fandt en ny skare vej; *"Jeg snakkede med flere ældre gæster, der var vant til at sende deres børn på Grim. Nu sad de her selv".*

"En lille bitte del af mig er ærgerlig over, at verden blev rask igen. Jeg ved godt, det er kontroversielt at sige. Men nærværet og det sløve tempo var jo noget, folk fandt meget rart. Og det har vi glemt alt om. Folk efterspørger stadig De Grimmeste Aftner, men dem kan vi ikke lave igen, for man kan ikke genskabe den følelse af at sidde sammen i en lille redningsflåde. Den magi er væk."

MELLEM FAMILIELIV OG FESTIVAL

Covid19 gik – om man vil det eller ej – over igen. Musikken blev skruet op, og der blev tæt og svedigt foran festivalers scener på ny. Men Aage tog roen og overblikket med sig ind i en ny æra. Han havde vist også brug for sin egen isolerede ø i havet af publikummer.

Stuehuset på gården fungerede alle dage som Aages families hjem, men også som festivalens kontor. I tide og utide blev der banket på døren og afholdt møder midt i leverpostejmadder og lektier. Noget måtte gøres for at adskille festival-Aage fra privat-Aage, hvis man overhovedet kan det. Nu bor Aage, hans efterhånden voksne børn og endda hans gamle forældre i små tiny houses med arrangerede forhaver og verandaer spredt omkring på gården. Når de er der, er der helle.

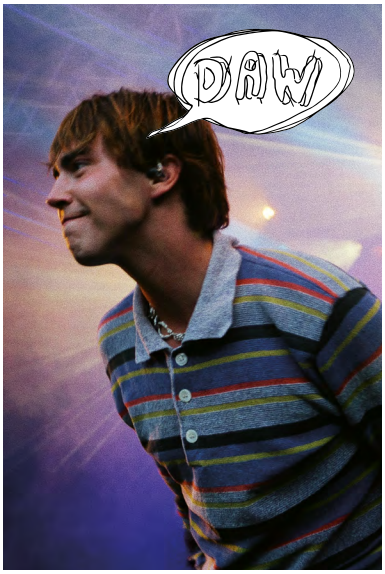
Men der er ikke langt fra Aages ø til stuehuset. Han går de få meter over til Grims hovedkvarter, og tit starter dagen med, at nogen allerede har sat kaffe over og tændt op i brændeovnen. Det er der ingen, der får løn for.

THE HANGAROUNDS

Der er 3,5 fastansatte og omtrent 400 frivillige, når festivalen kulminerer. Men når sidste vers er sunget, bliver flere hængende. Aage kalder dem hangarounds. Hvem er de, og hvorfor tager de ikke hjem? Ifølge Aage er det dem, der for alvor er tappet ind i energien. De føler sig værdsat: *"Vi gør os umage, og det har folk lyst til at give igen. Optur! Lad os være mere sådan overfor hinanden".*

Aage vil gøde den jord, fremtidens talenter spirer fra. Han har *"20 års erfaring i, hvad man ikke skal gøre",* og han vil gerne forære andre et forspring. Byens unge får tilbud om event-mageri og festivalafvikling, gården er åben som øvelokale og koncertsted for morgendagens bands, og Aages egen fortid som skolelærer udfolder sig i Grims helt egen højskole op til festivalen. En uge inden der spilles op til dans, dukker frivillige i alle aldre op, camperer på parkeringspladsen og bygger festivalen i fællesskab. Hver dag kl. 12 ringer klokken ind til frokostpause for arbejdssjakket. Pladsen er en bikube af aktivitet, gaffeltrucks i mudrede spor, teknikere med kaffekopper og kabler, unge og knap så unge i arbejdsbukser.

I fællesskab kreerer de motorsavsskulpturer, lærer at brænde tagpap, bliver den uundværlig højre hånd for professionelle lydmænd og opfordres til at bygge en ølholder og et askebæger lige dér, hvor de synes, det mangler. Aage kender de faste opgaver, der SKAL løses, og det er ham, der booker kæmpesuccesen APHACA og renser toiletterne, hvis ingen andre gør det. Men med en tillid, der er Grims DNA, folder de frivillige sig ud akkurat, som de lyster.

Der er gået mere end tyve år siden Nettobil og nordmænd ankom til gården i udkanten af Aarhus. Billetsalget er digitaliseret, økonomien mere strømlinet, festivalen har fået vokseværk i form af endnu en scene, flere barer og en lidt længere lønningsliste. Men ideologien er den samme. En ukuelig tillid til, at mennesker kan lykkes i fællesskab.

Aage åbner sin have for familie, frivillige, foreninger og festivalgæster, så længe han har fingeren på pulsen og kan høre, om musikken spiller.

Vil du med til havefest?

OM GRIMFEST:

GrimFest er tre sensommerdage i Brabrand, Aarhus med det bedste inden for dansk musik. Oplev både debuterende talenter fra vækstlaget og etablerede navne, som folder sig ud i øjenhøjde i grønne, intime omgivelser.

Udover musikken kan du lade dig underholde af stand-up, poetry slam, talks og workshops samt skate-opvisninger.

Grimhøjgaard har gennem mere end 20 år dannet de trygge rammer om GrimFest, og gårdens uhøjtidelige, nære atmosfære er varemærket for en festival, der kun har ambitioner om at vokse sig endnu bedre – ikke større.

BRUG AF MATERIALET:
DAW er udviklet til fri fornøjelse i alle relevante sammenhænge, der formidler, omtaler eller markedsfører Aarhusregionen. Brug det lystigt dér, hvor det kan inspirere, skabe fordybelse, give synlighed og sende gode fortællinger videre. I denne sammenhæng dækker "materialet" over alt indhold stillet til rådighed via DAW. Materialet er skabt med omtanke, og anvendelse skal derfor ske under følgende forudsætninger: Rettighederne til materialet tilhører VisitAarhus og/eller de angivne ophavspersoner. Materialet må ikke ændres, forkortes, omskrives eller brydes op uden forudgående aftale med VisitAarhus. Det må heller ikke trykkes, videresælges eller anvendes i kommercielle udgivelser med fortjeneste for øje uden skriftlig accept fra VisitAarhus. VisitAarhus samt de angivne ophavspersoner skal altid krediteres tydeligt ved brug af materialet. Vi vil meget gerne se, hvor materialet får liv. Send derfor gerne et link, en kopi, et billede eller en flaskepost til mhg@visitaarhus.com, når materialet bliver brugt.